visningen. Hun har tilegnet sig Bréal's Ord „Idealet for en god Undervisning maa være den, der bedst øver Barnet i at tænke, og hun bruger stærke Udfald mod den døde Undervisning, som lader Barnet være passivt under Undervisningen. Denne Passivitet mener hun er Grund til, at man ofte kan træffe voksne Folk, der svarer: „jeg véd det godt, men jeg kan bare ikke sige det". At se og gengive det sete, det er Princippet i den moderne Undervisning. Men her hjemme lægges der ikke Vægt nok paa at forstaa det læste. Grammatikken, hvis Regler er en instinktmæssig Logik og den bedste Gymnastik for den unges Aand til at vinde Kraft og Smidighed bliver ofte for Eleverne en tom Fremsigelse, Hukommelsens værdifulde Redskab overlæsses og taber sin Spændkraft.

I 1887 tog Frk. Borring atter fat i „Nationaltidende" og skrev „Enten bør Fransk opgives i Skolerne eller Skolerne bør opgive en Methode, som har givet saa lidet tilfredsstillende Resultater".

Frøkenen kræver bestemt, at Lærerne, der underviser i Sprog, selv maa være dette Sprog mægtig og aldrig lade Eleven savne den mundtlige Forklaring til Bogen, tvinge Eleven til at besvare et „hvorfor" med et indlysende „fordi". Selv kalder hun Grammatiken interessant og tankevækkende.

Derfor er der heller ingen, der kan docere fransk Grammatik paa en mere aandfuld Maade end hun, med hendes livlige og spøgefulde Maade at tale paa maler hun den i Billeder for Elever, og Lærere og Lærerinder, der besøger hendes Feriekursus, fortæller, at de har aldrig modtaget en mere genial Undervisning i Fransk end hendes. Hemmeligheden er vel den, at hun elsker det franske Sprog og føler ingen større Glæde, end naar hun kan meddele sine Landsmænd den Rigdom af Kundskab til Sprogets Former og det omfattende Kendskab til den franske Literatur, som hun sidder inde med.

I Aaret 1860 oversatte hun Edmond de Presserés store filosofiske Værk Jesus Christ, Son Temps, Sa Vie, Son Oeuvre, der i sine Anmærkninger korrigerer Renan. I Sommeren 1878 skrev hun sit eget Værk „Paris og dets Seværdigheder", et betydeligt Arbejde til Nytte for Rejsende, der besøger Paris. Senere fulgte Oversættelsen af flere forskellige Bøger. Ogsaa om andet end Sprogundervisning har Frk. Borring skrevet. Hendes Kendskab til franske Skoler og Plejehjem gav hende Lyst til at gøre danske bekendte hermed, og hun har skrevet en Del Artikler herom i københavnske Blade samt den lille kendte Piece „Vuggestuen i Frankrig", hvori Vuggestuen fremdrages som det første Led i Almueopdragelsen.

Frk. Borring er født 1834 i København og har modtaget sin Opdragelse i Ungdommen i Paris, og, som hun endnu stadig af og til opfrisker sine Studier, har hun ogsaa i Aar været der og er i disse Dage hjemkommet for at genoptage sit Kursus for Lærere og Lærerinder i Ferien.

J. M.

Fra vor Brevkasse.

Fru Redaktør!

Smaatræk af det daglige Liv illustrerer ofte tydeligere det latterlige i Kvindens umyndige Stilling end hele Foredrag. Tillad mig at sende dem et saadant.

Som De ved, arbejder jeg en Del i filantropiske Foretagender og har som Følge deraf ofte andres Penge mellem Hænder. Det er imidlertid et Princip hos mig ikke at lade disse ligge døde hen; jeg sætter dem straks i Sparekassen.

For ikke at nævne Foretagendet, før det har Navn, sætter jeg dem ind paa mit eget Navn.

Forleden kom jeg op med en lille Sum og ønskede den indsat i Sparekassen.

„Jeg ønsker disse Penge indsat."

Fuldmægtigen: „Er De gift?"

„Ja."

„Med hvem?"

Jeg nævnede Navnet.

Fuldmægtigen: „Hvad er Deres Mand? hvor bor han?"

Jeg besvarede disse Spørgsmaal, men føjede derpaa til: „Spørger De ogsaa en Mand, der vil sætte Penge i Sparekassen, med hvem han er gift o. s v."

Fuldmægtigen: „Nej — naturligvis ikke" Derpaa spurgte han om andre end jeg selv skulde kunne hæve Pengene, hvortil jeg svarede nej.

For at gaa til Bunds i Sagen, bad jeg min Mand nogle Dage efter at gaa op og hæve nogle af Pengene, uden at jeg gav ham nogen Fuldmagt dertil. Ganske rigtigt fik min Mand Pengene uden nogen som helst Formalitet. Han skrev sit eget Navn i Protokollen og modtog Pengene — altsaa Ægtemanden var ikke nogen anden; thi en Hustru kan ikke eje Penge selv. — Manden er over Pengekassen eneraadende.

Man begriber næsten ikke, hvorledes tænkende Kvinder kan udholde alle disse daglige smaa Krænkelser, der konstaterer den gifte Kvindes Umyndighedstilstand.

Jeg har kun meddelt Dem dette lille Træk, fordi jeg tror, at hvis mange af disse ret ofte kommer for Dagens Lys, maa Mændene dog tilsidst le af deres egne Inkonsekvenser.

Deres ærbødige
V. A.

Provinsen, den 5. Juli.

Kære Frue!

Deres Artikel om Fru Harbous Virksomhed har gjort et dybt Indtryk paa mig, og endnu mere er jeg kommen til at tænke derover, siden jeg har hørt Bjørnsons Tale ved Fredsmødet, og han der gjorde indlysende, at vi først lærer Retfærdighed og Godhed i Verden ved at forstaa Nøden i Samfundet. — Fru Harbou har forstaaet, hvor der skal begyndes, men vi Kvinder, der sidder i smaa Forhold, er saa modløse, fordi vi intet kan udrette. Dette føler jeg nu, er en Fejl; det er, som Bjørnson sagde, de Forpinte, der hjælper de Forpinte,. og der er en Side af Fru Harbous Virksomhed, jeg kunde have Lyst til at høre noget mere om. Det er hendes *Laanefond*; thi hvor kunde dog ikke mange hjælpes gennem smaa Summer. Kunde en Kreds af Kvinder blive enige om at oprette en lille Laanekasse i hver By, saa vilde mangen stakkels Kone faa Symaskine eller anden Hjælp til at kunne arbejde. Vil De meddele mig lidt nærmere herom.

Deres
E. D.

Kære Frøken!

Som Svar paa Deres Ønske om Oplysning angaaende Laanefondet har Fru Harbou overladt os et Referat af hendes Tale ved det første Møde i December 1888, da hun dannede sin Laanekasse.

„Mine Herrer og Damer!

Naar jeg har tilladt mig at bede Dem give Møde her i Aften, da er det ikke, fordi jeg mener at have store Sager at drøfte med Dem. Det er netop med smaa Sager til Fordel for de Smaa, at jeg beskæftiger mig; men de smaa Sager har ofte vidtrækkende Virkninger, og de smaa vil jo en Gang blive store, og hvis saa den Hjælp, de har modtaget i deres første Barndom, har kunnet bidrage til at styrke dem til Livets Gerning, da vil vore smaa Bestræbelser ikke undlade i sin Tid at bære Frugt.

Jeg nævner de Smaa, fordi det er Hensynet til deres Vel, som ligger bag den Sag, jeg i Aften har udbedt mig Deres Bistand til at ordne, og at dette er Tilfældet, behøver vel ikke nærmere Forklaring end den, der gives i den første Linje af vort Program, hvor det hedder: *Udlaan for at hjælpe Mødre til ved Selverhverv at ernære deres Børn.* Tanken om at danne en saadan Fond kom ganske naturligt til mig allerede kort efter, at jeg havde begyndt at hjælpe Smaabørn. Oprindelsen var et Brev, som jeg modtog en lille Juleaften for nogle Aar siden. Brevet begyndte saaledes: „En ulykkelig Pige, som venter sin Nedkomst, henvender sig til Dem, da hun er syg og ingen anden Udvej véd. En Symaskine, som jeg ikke har afbetalt, bliver taget fra mig, naar jeg kommer paa Fødselsstiftelsen. Hvis blot den kan bevares, saa har jeg Arbejde, naar jeg bliver rask . . . . o. s. v."

Det var en forrygende Snestorm, men dette maatte jo straks undersøges. Jeg forhørte mig i det angivne Hus om Pigen, som var Dameskræderinde. Svaret lød: „Det er en flittig og ordenlig Person, og kan De hjælpe hende, da gør De en god Gerning." Jeg gik ind. Paa Sofaen laa et lille ungt Væsen med Ansigtet ophovnet af Graad. Jeg sagde: „Jeg kommer for at hjælpe Dem." Hun rejste sig og vaklede mig i Møde med udstrakte Arme. „Aa Gud," sagde hun, „nu troede jeg, at der ingen Hjælp var mere for mig." „Men Deres Kæreste," sagde jeg, „han bør dog bære sin Andel; hvem er han?" „Det kan jeg ikke sige, han kan ikke hjælpe. Han vil gifte sig med mig, men han er en fattig ung Student, og han er ikke her i Byen." — Jeg fik da arrangeret, at hun beholdt Symaskinen og fik et Laan til Symateriale o. s. v. Dette Laan betalte hun senere tilbage i enkelte Kroner, hver Gang med et Par taknemlige Ord, og jeg vil ende med at tilføje, at medens hun har arbejdet saa troligt og passet sit Barn, saa det var en Fornøjelse at se det, er hendes „unge Student" forblevet tro mod dem begge, og sidste Efterretning, jeg har haft, er den, at han nu haaber at komme i Vej, saa de kan gifte sig og tage deres Barn til sig.

Jeg forskaffede mig imidlertid efterhaanden ved gode Venners Bistand lidt Penge til Udlaan og havde fremdeles ofte Tilfredsstillelse derved. En af vore Damer fandt en ung Familje med 2 Smaabørn i stor Nød, fordi Manden var arbejdsløs. Det viste sig, at Konen som Ugift havde ernæret sig ved Paparbejde, og ved et Laan af ikkun 7 Kr. skaffede hun sig det første Materiale til atter at tage fat herpaa. Manden, som var fingernem, hjalp hende, og saaledes kom de